

DØDENS

CHRIS DAHL

KRIMI

Indholdsfortegnelse

Kolofon

Prolog

Kapitel 1

Kapitel 2

Kapitel 3

Kapitel 4

Kapitel 5

Kapitel 6

Kapitel 7

Kapitel 8

Kapitel 9

Kapitel 10

Kapitel 11

Kapitel 12

Kapitel 13

Kapitel 14

Kapitel 15

Kapitel 16

Kapitel 17

Kapitel 18

Kapitel 19

Kapitel 20

Kapitel 21

Kapitel 22

Epilog

Prolog.

Hun åbner forsigtig øjnene og kigger rundt. Den lyse hospitalsstue efterlader ikke meget til fantasien. Et fjernsyn hænger på væggen, ved siden af hænger en plakat med flossede kanter, der viser et abstrakt kunstværk. Det hele ser tarveligt ud, men det er bedre end at være død. Hun tager en dyb indånding, men fortryder med det samme, da intense smerter breder sig i hendes krop. Hun havde helt glemt de trykkede ribben.

Hendes højre fod er pakket ind i en støttestøvle og hendes venstre arm ligger i en slynge. Hun får øje på et spejl på natbordet ved siden af sengen. Hendes læber er sprukne og hun har flere snitsår i sit ansigt. Hun ved, at hun er i sikkerhed nu, men hun kan stadig mærke det kolde løb fra pistolen mod sin kind. Frygten vil ikke slippe sit tag på hende og vil den nogensinde slippe taget helt? Hun ved det ikke. De sidste timer har hun bevæget sig ind og ud af bevidstheden. Når hun er vågen, er smerterne der, som en ond påmindelse om det hun har været udsat for. I hendes drømme, sker alle grusomhederne igen og igen.

Døren går forsigtig op, men et forhæng skjuler personen der kommer gående mod hendes seng. Gad vide om det er ham? Hun ved at han har været der tidligere, måske venter han på hende nedenunder. Forhænget bliver trukket tilbage og en sygeplejerske stikker hovedet ind til hende. Hun forsøger at fange det sygeplejersken siger, men der er ingen lyd der trænger igennem til hendes hjerne.

En kvindelig læge var inde ved hende tidligere. Hendes ankel og kraveben er brækket, tre ribben er trykket, og en

hjernerystelse. Resten af hendes krop en banket gul og blå. Smerterne er alle steder og ingen steder på samme tid. Hun føler sig fanget i en ødelagt krop, en krop der umuligt kan være hendes egen.

Hun kan ikke lukke øjnene uden at se hans vrede ansigt, han ville slå hende ihjel og han lykkedes næsten med det. Hvordan kunne dette ske for hende? Hun følte sig tryk, nu er hun ved at gå i panik når døren til hospitalsstuen går op. Vil det være sådan her for altid, vil hun aldrig føle sig tryk igen? Hun vidste jo godt at han kunne finde på det, hun kendte til hans voldelige side. Tanken om at han ville rette sin vrede mod hende, havde dog aldrig strejft hende.

Sygeplejersken klemmer hendes hånd en enkelt gang, inden hun sætter en sprøjte i hendes drop. Der går ikke længe inden hendes syn begynder at blive tåget og svimmelheden sætter ind. Hun lukker øjnene og mærker smerterne forsvinde. Hun glider længere og længere væk fra bevidstheden, mens hun håber at mareridtet ikke vender tilbage. Hun vil ikke se ham igen. Hun ønsker aldrig at se ham igen.

Kapitel 1.

6 dage tidligere.

Der er gået et år siden huset stod færdigt i 2012. Karina har stadig ikke vænnet sig til livet i et nyt hus. De valgte grunden, da den ligger for sig selv, på en vej hvor folk ikke kommer forbi, med mindre de har et ærinde der.

Huset der ligger udenfor Solbjerg på Mors, er på små 200 kvadratmeter over to etager. Midterdelen af huset består af en stor stue i åben forbindelse med køkkenet og vinduer fra gulv til kip. Huset der er bygget i træ, er på en og samme tid moderne og stilfuldt, uden at ligne et af den slags huse som forskellige byggefirmaer efterhånden spyttede ud i alle nyetablerede boligområder. Hvis det er som alle andres, vil Karina ikke have det.

Karina er vokset op i Dragstrup, hvor hendes far havde en vinduesfabrik. Hun er vant til at bo på landet og nyder det, hver eneste dag.

Karina og Michael har kendt hinanden siden de gik i syvende klasse, hvor Michael startede i overbygningen på Øster Jølby skole. Der var ikke gået mere end tre måneder inden de blev kærester og efter de var gået ud af skolen, havde de fulgtes ad på handelsskolen, hvorefter Michael kom i lære som sælger i en butik der solgte kontorartikler, og Karina var startet i lære som lægesekretær.

I en alder af tyve blev de gift og fejrede deres ti års bryllupsdag, med at flytte ind i deres nye hus.

Kort efter de var flyttet ind, var tingene begyndt at gå skidt for Karina og Michael. Deres skænderier og diskussioner

blev mere og mere trivielle og intense.

I sidste uge havde de brugt tyve minutter på at diskutere hvem der havde glemt at tanke bilen.

Karina orkede det ikke mere og stillede Michael et ultimatum.

”Enten starter vi i terapi, ellers trækker vi stikket nu.”

Michael havde nærmest ikke overvejet mulighederne, inden han indvilgede i Karinas krav.

Terapien havde været givende i starten og Karina havde igen fundet troen på deres ægteskab.

Et par måneder senere døde Karinas far af et hjertestop på arbejde. Karina begyndte derefter at se psykologen alene, og gerne flere gange i ugen.

Hendes far var hendes helt og efter hendes mors død fem år tidligere, var der nu kun hende tilbage... Hende og Michael.

Klokken er lidt over elleve om aftenen, Karina står i køkkenet med en kop te i hånden. Varmen fra kruset er forsvundet og det går op for hende, at hun har stået med sit krus så længe, at teen er blevet kold.

Hendes tanker kører rundt som en løbsk karrusel og skaber et værre kaos i hendes hoved. Hun stiller den kolde te fra sig og går hen til sofaen. I fjernsynet kører en gammel komedie fra firserne, normalt ville hun være helt væk i filmen, men denne aften kan den ikke fange Karinas opmærksomhed. Hun vil allerhelst bare at Michael var hjemme hos hende, men han er i Odense til en større vindueskonference.

Da hun talte med ham tidligere på aftenen, lovede han, at han ville være hjemme ved middagstid dagen efter. Hun har brug for at snakke med ham, men det er ikke en samtale de

skal tage over telefonen. Hun har forsøgt at være sød ved ham og vise ham, hvor meget hun faktisk sætter pris på ham. Karina sukker opgivende. Måske ved han det allerede, måske er det hele bare ødelagt for altid.

Karina slukker fjernsynet og går op på badeværelset. Hun står foran spejlet og betragter sig selv. De seneste måneders hårde prøvelser har sat sine spor i hendes ansigt. De sorte rander under øjnene er tydeligere end normalt, huden er mere grå end den ellers ville være. Det kunne også bare være efterårsvejrets skyld.

Hun er 31 år gammel og har stadig det meste af sit liv foran sig. - Det skal nok blive godt igen, uanset hvordan det ender, vil hun komme videre som en stærkere person.

I sengen ligger Karina og ser på den tomme side, hvor hendes mand normalt ville ligge. Det er efterhånden en unaturlig fornemmelse at ligge alene i sengen. Gad vide om det er sådan det vil blive i fremtiden? Karina lukker øjnene og sukker dybt, inden længe vil sovepillen virke, så kan ingen af hendes bekymringer ødelægge hendes nattesøvn.

Kapitel 2.

Tirsdag den 19. november 2013

Kim sidder ved sit skrivebord på politistationen i Nykøbing. Den gamle station ligger centralt placeret i Nykøbing Mors. En mindre station i gule mursten, hvor hovedbygningen er bygget sammen med den gamle arrest bagved, men stadig adskilt af en lille gård.

Han har nu været landbetjent på mors i tre år. Sammen med sin 13-årige datter, er han bosat i landsbyen Tødsø, fem kilometer nord for Nykøbing. Selvom de er faldet godt til på Mors, ville han ønske at han kunne gå tilbage, til et halvt år før de flyttede til Mors.

Hvis han kunne det, ville han have truffet alle sine valg anderledes og sikret et andet liv for sin datter og sig selv.

Kim fanger sit spejlbillede i den sorte skærm, på den bærbare PC. Han er 44 år gammel, i sit livs ringeste form og med enkelte grå hår, der stikker tydeligt ud i den mørke manke. Han kan stadig nå at rette op på formen, men de grå hår, er kommet for at blive.

Der bliver banket på døren til hans kontor og Kim kommer til sig selv igen.

"Ja?"

Hans sekretær Bente åbner døren og kigger på ham med et løftet øjenbryn. Hun er 58 år gammel og med 37 år på bagen som politistationens sekretær, har hun arbejdet under fire forskellige landbetjente og undervejs mistet enhver form for autoritetstro.

Hendes vilde grå hår og de smalle briller der hviler yderst på næsen, får hende til at ligne en skrap bedstemor.

Kim sender hende et venligt smil.

"Hvad kan jeg gøre for dig Bente?"

Bente sukker højlydt inden hun begynder at gå mod hans skrivebord.

"Det kan godt være du er politimester på bøhlandet... Men når du glemmer dine aftaler, så ringer folk til mig... og jeg gider ikke have at folk ringer til mig, de er altid så skide sure..."

Kim sidder i sin stol, han er tydeligvis underholdt af Bentes facon. Bente derimod, ser ikke ud til at finde hans smil det mindste tiltalende og fortsætter sin irettesættelse.

"Du skal ikke sidde der og grine ad mig. Du har tydeligvis glemt at du skulle hen til åbningen af valgstedet ved Nykøbing Hallen. Birgitte Hulsøe forventer at du er der nede om fem minutter, så du kan stå ved hendes side og se nogenlunde begavet ud."

Kims smil blegner hurtigt igen. Han havde aftalt med borgermestercandidaten Birgitte, at han skulle stå ved hendes side til valgåbningen. Birgitte vil gerne gøre Landbetjenten mere synlig i bybilledet, da hun mener det vil signalere tryghed for borgerne på Mors.

Kim rejser sig op af stolen og tager uniformjakken ned fra knagen bagved sig.

"Jeg kører med det samme Bente. Jeg beklager at du modtog et opkald, jeg ved godt at du ikke kan li' telefonen og sure mennesker."

Bente fnyser og ryster på hovedet, hun begynder at gå tilbage mod sit skrivebord i forhallen, men vender sig om ved døråbningen.

"Du er den fjerde landbetjent der er kommet i løbet af min tid her. Det kan godt være du tror du bestemmer, men dette

er mit hus. Ka' du så komme afsted inden Hulsø ringer igen.”

Bente vender sig om igen og går målrettet efter sin kaffekop på skrivebordet i forhallen.

Kim vælger at lade Bentes sidste kommentar ligge og begynder at gå mod hoveddøren. Hans sko banker hårdt mod de gamle terrazzogulve i forhallen og sender et ekko igennem den gamle bygning.

Ude på parkeringspladsen ligger en underlig ro over byen. Klokken er kvart i ni om formiddagen, tunge skyer hænger over Mors, luften smager nærmest våd. Kim ved at det blot er et spørgsmål om tid før himlen åbner sig og sender store mængder regn ned over øen.

Han står et øjeblik og ser udover den lille græsplæne bagved rækken med parkeringspladser, inden han skynder sig hen til sin nyindkøbte bil. Aldrig har han haft så dyr en bil. Han er sikker på, at den tre år gamle Ford Mondeo han fik hjem for en uge siden, vil holde evigt.

Da han kører ind på parkeringspladsen foran Nykøbing Hallen, får han straks øje på en tydelig irriteret Birgitte Hulsø. Hun er spået til at vinde kommunalvalget og hvis det sker, bliver hun den første kvindelige borgermester i Morsø Kommunes historie.

Kim er fascineret af Birgitte, hun er 44 år gammel, slank og har mørkt hår, der når ned forbi hendes skuldre. På trods af sine beskedne 163 cm, formår hun at udstråle autoritet i sådan en grad, at Kim føler sig som en lille dreng i politiuniformen.

Birgitte var blevet gift med Bent et år forinden. I tiden op til valget, havde Bent stort set ikke optrådt sammen med sin kone. Birgitte havde undskyldt med hvor travlt han havde på arbejde. Kim var nu af den overbevisning, at Bent ikke

støttede Birgitte i hendes ambitioner om at blive borgermester.

I løbet af de femten år hun forinden havde været alene med sine børn, havde hun formået at starte et trykkeri, der med tiden er blevet til en forholdsvis stor virksomhed.

Hendes børn Jonas og Julie der er 16 og 18 år gamle, står begge ved deres mors side udenfor hallen.

Kim parkerer bilen og skynder sig hen til Birgitte. "Jeg beklager virkelig forsinkelsen, jeg havde en vigtig telefonsamtale der lige skulle afsluttes inden jeg kunne køre."

Birgitte sender ham et drilsk smil.

"Bente fortalte ellers at du bare sad inde på kontoret og pillede navle, nu hvor du ikke havde formået at tjekke din kalender."

Kims ansigt fryser i et akavet udtryk. Han kan ikke forstå, at han ikke havde set den komme.

Selvfølgelig havde Bente fyret en provokerende kommentar af til Birgitte.

"Ja, jeg beklager Birgitte. Den smuttede for mig..."

Birgitte ser udtryksløst på ham.

"Det skal du ikke tænke på Kim, du er her jo nu. Og ved du hvad de kalder det, når man næsten kommer for sent?"

Kim holder en kunstpause og forsøger at ligne en, der tænker over spørgsmålet.

"Nej, hvad"

"Til tiden. Kom lad os gå ind og stemme på mig."

Kim sætter pris på Birgittes måde at håndtere det på, for hun har helt sikkert været irriteret på ham, da han ikke var mødt op som aftalt.

Inde i hallen står der en stor flok skolebørn, der skal se hvordan valgdagen afvikles. Kims egen datter Therese har

flere aftener i den foregående uge, fortalt om hvordan skolen har haft emneuge om kommunalvalget. De har undersøgt forskellige partier og skulle fremlægge deres mærkesager og deltage i debatter.

Emneugen var sluttet af med et skolekommunalvalg, hvor en fra Thereses parti havde vundet valget. Da hun aftenen forinden havde spurgt sin far om han ville stille op som borgermester, havde han hurtigt sagt, at det var ikke noget for en som ham. Far var politimand og havde ingen interesse i, at blande sig i hvordan kommunen skulle styres, det var der andre det var bedre til. Therese havde set en smule skuffet ud. Det var tydeligt, at hun havde fået en interesse i lokalpolitik, men Kim regnede med, at hun ville glemme det igen, lige så hurtigt som interessen var kommet til hende.

Inde bag forhænget i valgbåsen, står Kim og leder efter Birgitte på stemmesedlen, da hans telefon ringer. Han får øje på Birgittes navn og får sat krydset.

På vej ud af valgbåsen, kæmper han med stemmesedlen der skal foldes sammen, samtidig med at telefonen bliver ved med at ringe. Han får afleveret stemmesedlen og finder telefonen frem på vej mod hoveddøren.

"Det er Kim Andersen."

Han hører et svagt suk i den anden ende.

"Hej Kim, det er Bente."

"Hej Bente, hvad er der?"

Bente rømmer sig, inden hun svarer ham.

"Vi har lige modtaget et opkald fra alarmcentralen i Holstebro. De har fået melding om et indbrud i et hus i udkanten af Solbjerg. De vil have dig ud og undersøge det."

Kim vender sig om og kigger ind i hallen. Birgitte står sammen med sine børn og taler med en journalist fra Morsø Avis.

Det er meningen at han skal stå sammen med hende, så de kan tale om den lave kriminalitet på Mors, og den indsats det kræver af både det politiske system og politiet for at sikre de trygge rammer for kommunens borgere i fremtiden.

Det er hendes mærkesag, sammen med udvikling, budgetmål, unge, voksne, ældre og handicappede.

"Hallo! Er du der Kim?"

Kim rømmer sig. - "jeg ringer tilbage om lidt."

Kim lægger på og kaster et blik ind i hallen igen.

Han vil ikke begynde at tale om indbrud foran journalisten, ikke før han selv har styr på situationen.

Han får øjenkontakt med Birgitte og vinker hende hen til sig. Hun smiler til journalisten og retter en pegefinger op, for at stoppe hans spørgsmål. Hun vender sig om og tager lange, hurtige skridt mod Kim. Hælene på hendes sko, sender højlydte kliklyde igennem den store hal.

Inden han når at registrere det, står hun lige foran ham.

"Hvad er der Kim? Vi skal tale med journalisten nu."

Birgitte står og tripper, hun er klar til at vende om og gå tilbage til journalisten.

"Jeg beklager Birgitte. Jeg er lige blevet kaldt afsted for at undersøge et indbrud."

Birgitte er synlig utilfreds med situationen, men får hurtigt tvunget et stramt smil frem.

"Det er selvfølgelig helt i orden Kim. Jeg tænker det er bedst vi lægger låg på snakken om den lave kriminalitet i dag. Det vil klinge hult i alles ører, når der samme dag er begået et indbrud."

Kim kan ikke være mere enig med hende, det ville blive svært for dem at underbygge deres teorier om det trygge lokalsamfund i dag.

Kim rækker Birgitte sin hånd.

"Det er virkelig dårlig timing Birgitte, du må have held og lykke med valget."

Birgitte tager hans hånd og giver den et fast håndtryk.

"Det er hvad der kan ske Kim, og tak."

"Vi ses Birgitte, jeg bliver nødt til at løbe."

"Vi ses Kim."

Kim begynder at gå mod bilen, mens han fumler med sin telefon og forsøger at finde stationens nummer. I det han finder Bentes nummer, ringer telefonen, - det er Bente.

"Jeg skulle lige til at ringe til dig Bente."

"Ja det skal nok passe Kim. Jeg sender adressen til dig. De har sendt en vogn fra Thisted der møder dig på stedet."

"Det er fint, vi tales ved senere."

Kim sætter sig ind i bilen, og fortryder med det samme, at han ikke fik lynet sin jakke ned, inden han satte sig. De sidste tre år, har sat sine spor på hans krop. Han var engang i god form, men tiden som alenefar med begrænsede kulinariske evner, havde givet ham lidt ekstra på siderne.

Kim kæmper kortvarigt med jakkens lynlås, et suk af lettelse breder sig i bilens kabine, da det lykkes Kim at komme fri.

Kim starter bilen og begynder at køre ud af Nykøbing, det vil tage ham godt ti minutter at nå ud til adressen udenfor Solbjerg.

Kort udenfor Nykøbing begynder det at regne. De store vandmængder dækker asfalten og slører udsynet for Kim, der for sin egen sikkerheds skyld, sænker hastigheden en smule.

Ude på hovedvejen A26 der går på tværs af Mors, glider trafikken langsomt. De store lastbiler sender store skyl med vand på de modkørende, der hver især sænker hastigheden yderligere. Kim er allerede nu klar over, at det bliver en lang tur til Solbjerg.